

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET.

Stockholm, Gernandts Boktr.-Aktieb.

N:r 11 (169)

Fredagen den 13 mars 1891.

4:de årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och kolorerade planscher ..... kr. 8:— Idun m. Modet. utan kol. pl. » 6: 50 Idun ensam..... » 4:—</p>	<p>Byrå: Hamngatan 16, 2½ tr. (midt för Kungsträdgården.) Prenumer. sker i landsorten å postanstalt, i Stockholm hos redaktion.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerpris: 15 öre. (vid kompletteringar).</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» och »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annonser 70 öre pr nonp-rad.</p>
--	---	--	--	---

Hedda Cronius.

För den, som hyser en fast öfvertygelse att hvarje, äfven den minsta händelse i en människas lif, är omedelbart styrd af Guds hand, för den ligger det något synnerligen lockande i att från middagshöjden af ett människolif få blicka tillbaka till dess början och se, hur Gud med sin mäktiga, osynliga hand, genom en mängd, i förstone ofattliga, komplicerade yttre tilldragelser, påskyndar karaktärens o. sjäslifvets evolution och därur framtingar, ofta nog de djupast liggande, svårast utbrutna »evner», han behöfver för att bringa individen att fullgöra den för hans hushållning möjligast bästa lifsgärning — denna må nu för öfrigt efter människors domslut kallas stor eller liten.

Det är något sådant jag erfar, då jag nu, för att göra Iduns läsare bekanta med den personlighet, hvars bild i dag pryder tidskriftens första blad, vill försöka att teckna några drag ur fröken Cronius' förflutna lif.

Hedda Cronius är född 1839 i Karlshamn, där

hon tillbragte en glad och lycklig barndom i kretsen af många släktingar och vänner.

Den praktiska anda, som under hennes uppväxt rådde i det lilla samhället, har tvifvelsutan haft sin inverkan på hennes utveckling och bidragit till, att hon, trots sitt intresse för »kvinnofrågan», dock först af allt satt den verksamhet, som värnar om hemmets helgd.

Emellertid föreföll Hedda Cronius att under sin barndom just vara ämne till en blifvande »kvinnofrågsvän», ty hon visade en afgjord likgiltighet för husliga sysslor och var mest hågad att läsa och studera. Lärarinna skulle hon bli, där om fanns intet tvifvel, hon »svärmade» för att upprätta en skola för flickor, belägen i en stor trädgård, o. s. v., och då 1862 underrättelsen om att Högre lärarinneseminariet grundats i Stockholm, nådde det sydliga Sverige, lemnade hon genast sitt hem i Karlshamn för att bli en af seminariets tack samma lärjungar.

»Hur lyckliga vi kände oss öfver att få till-

Hvad själf man med egna ögon sett
Har sällan bedragit och vilseledt.

Hvad själf du fattat med blick och sinne,
Det sitter rotadt i själen inne.

GEORG EBERS.

fredsställa vår törst efter vetande, kan ej uppfattas af vår tids ungdom, hvilken, såsom en af våra lärare yttrade vid kamratmötet 1886, »mättas, innan den ens känt någon hunger,» säger hon själf om de känslor, hon erfor under denna sin studietid.

Längre fram blef hon lärarinna i en söndagsskola, och härigenom väcktes hos henne tanken att egna sig åt folkskolan. Denna tanke verkställdes äfven, då hon efter slutad seminariekurs blef första lärarinna vid Östermalms folkskola.

Under denna verksamhet uppspirade nu i hennes själ brådden till den lifsgärning, för hvilken hon var afsedd. Hon kom nämligen i beröring med icke allenast de fattiga flickorna själfva, utan äfven med deras mödrar, och härigenom blef det henne mer och mer klart, att de ämnen, hvori hon i folkskolan lemnade undervisning, icke voro af den art, att den kunskap de gäfvö, skulle bli de unga flickorna till stöd eller hjälp, då de vid 15, 16 år lemnade skolan för att komma ut på egen hand. Denna tanke släppte henne icke, den kom henne att känna undervisningen i folkskolans ämnen nästan som en plåga, och den formade sig slutligen till en brinnande önskan att göra något, som kunde hjälpa dessa stackars medellösa mödrar, hvilka sökt skydda sina döttrar för dåliga intryck under barndomen, men som sedan af fattigdom tvingas att släppa ut dem i lifvet, där de, ofta till följd af bristande kunskaper, måste taga dåliga platser eller frestas till att skaffa sin utkomst på mer eller mindre vanhederligt sätt.

Men huru erhålla medel att realisera denna önskan, d. v. s. bilda ett hem, där unga medellösa flickor kunde få insikt i de sysslor, som fordras af en duglig tjänarinna? Denna fråga syntes ej lätt att besvara, men det visade sig då, liksom vid så många andra tillfällen, att när viljan är fast och hängifvenheten för saken orubblig, kan trons bön ännu i dag framkalla bröd i öknen.

Fröken Cronius började således, tillsammans med grefvinnan Louise Posse och fru Henrika Alm, f. Bergman, att praktiskt arbeta för saken. I tidningen »Väktaren» infördes ett par artiklar, som påpekade det sorgliga öde, som redan drabbat och säkerligen väntade många af hufvudstadens fattiga flickor, som, okunniga i hushållsgöromål, icke kunna finna lämpliga tjänarinneplatser, samt den därpå uppstående nödvändigheten af en hushållsskola. Man insamlade på listor penningmedel, hvilka så småningom stego till 5,000 kr. Sommaren 1869 gjorde fröken Cronius på egen bekostnad en resa till Göteborg för att taga närmare reda på den därstädes existerande förträffliga hushållsskolan o. s. v.

Följden af detta förarbete blef, att man redan den 25 april 1870 kunde inviga Praktiska hushållsskolan i Stockholm, som då började sin verksamhet med att gifva hem, vård, och undervisning åt 6 fattiga flickor.

På hösten samma år hade ytterligare medel influtit, så att elevernas antal ökades till 12, och redan tvänne år därefter kunde man, till följd af en af fru Henrika Bergman skänkt gifva på 3,000 kronor och ett beviljad lån

på 4,000, inköpa den fastighet, Jakobsbergsgatan 11, där skolan fortfarande har sin lokal.

Den princip hvarpå skolan grundades var, att den skulle underhållas genom eget arbete. Dess arbetsfält har också oupphörligt utvidgats genom butiker för bröd och matvaror, genom inackorderingar, anordnande af bröllop och andra festligheter, som kunna vara inkomstbringande. Så har t. ex. sällskapet Nya Idun allt sedan sin tillkomst haft sina sammanträden där.

Under den tid af 21 år, som hushållsskolan egt bestånd, ha öfver 200 elever haft sitt hem där. Med få undantag har fröken Cronius reda på dem alla och följer dem ännu med intresse. Ungefär 60 ha stått brud i hushållsskolan; det är nämligen seden, att hushållsskolan gör bröllop åt sina forna elever, då de gifva sig.

Skolan har emellertid för närvarande rätt svåra bekymmer, till följd af en nybyggnad, som för några år sedan måste företagas, och som för öfrigt med sina källare, sin strykkammare och mangelbod, sina kök och bagarstugor gör skolan till ett mönster af praktisk anordning. Den summa denna nybyggnad betingade öfversteg nämligen den beräknade omkostnaden, och som dessutom antalet elever, hvilka (med undantag af 3) fritt underhållas af skolan, stigit ända till 36, då däremot årsbidragen dessa sista år alldeles upphört, så kan man förstå, att skolan måste arbeta hårdt för att hålla sig uppe, så mycket mera som den aldrig, i likhet med hushållsskolan i Göteborg, erhållit några donationer, ej heller emottagit något understöd af kommunen. Man kan därför våga hoppas, att den förträffliga inrättningen skall kunna påräkna det intresse och det deltagande, den behöfver från allmänheten, för att bli kvitt den skuld, som för närvarande utöfvar ett hämmande tryck på dess verksamhet.

Förutom Praktiska hushållsskolan har fröken C. äfven under sin inspektion en 1881 af henne grundad Hushållsskola för bildade flickor. Orsaken till detta nya företag är, att fröken C. så ofta måste säga nej åt unga bildade flickor, hvilka för att lära sig matlagning och andra husliga göromål, innan de som husmödrar skulle öfvertaga ledningen af ett eget hem, sökte inträde i Praktiska hushållsskolan; — hon var nämligen öfvertygad om, att en sammanblandning af dem, hvilka danas till husmödrar, och sådana, som skola fostras till tjänarinnor, ej bör ega rum, såvida en verklig uppfostran af de senare skall åvägabringas.

I Nya hushållsskolan, som är af alldeles privat natur och i ekonomiskt afseende helt och hållet skild från den förut omtalade för fattiga flickor, emottagas, fördelade på två kurser om året, 40 à 50 unga flickor hvarje år, hvilka på fullt allvar få lägga hand vid matlagning, bakning, syltning, finstrykning m. fl. göromål, som kunna förekomma inom ett hem, och hvilka göromål de flesta måhända icke behöfva handlägga i sitt eget hem, men som man väl behöfver känna till för att veta, hvad man har rätt att fordra af en tjänarinna, och för att, om så behöfves, kunna korrigeras henne.

Nya hushållsskolan, Vestra trädgårdsgatan nr 19, har under sin tillvaro haft 427 elever af vårt land; äfven Norge, Finland och Danmark ha där haft sina representanter.

Till denna lifsgärning, så praktiskt verksam, så olika — och dock i grunden lika — den unga flickans drömmar om en »stor skola i en trädgård utanför staden», var det Hedda Cronius fördes. Mätte hon länge få fortsätta sin välsignelserika verksamhet, under hvars utöfvande hon helt säkert ofta får glädja sig åt vittnesbörd af erkännande och tacksamhet från de många, hvilka i de bägge hushållsskolorna erhållit en moderlig vård och gedigna kunskaper, som rustat dem till tjänarinnans eller matmoderns lika ansvarsfulla kall.

Mathilda Roos.

Fru Ulrika.

Och konung Karl i sin hvilstol satt
Med skinnskodd karm

Och följde med blicken, förströdd och matt,
Hur lågan fladdrade ystert och gladt

I spisens väldiga barm,

Och hur dess skimmer

Fantastiskt göts öfver bonadt timmer.

Där låg öfver anletets skärpa ett drag

Af blidt humör,

Och skulle han ej vara nöjd i dag

Att komma från resor och obehag

Hem till sitt kära Kungsör,

Och all välfägnad

Af fru Ulrika så hjärtligt egnad?

Jo, välkomstölet var godt och ungt

Med praktigt skum;

Men rådjurssteken tryckte så tungt;

Han velat därför ha det så lugnt

En stund i sitt arbetsrum.

Dock, fru Ulrika

I vänlig tillsyn ej lät sig svika.

Nyss sågs hon där, fast en dröm liksom

Hon tyst försvann;

Men innan bilderna småningom

För kungen klarnat, hon återkom

Och bjöd sin herre och man

Med fröjd i blicken

Välkommen själf med den skummande dricken.

En blick till tack och en vänlig gest

Att sitta ned!

Och kungen drack som en ärlig gäst

Och mente det väl var värdt en fest

Att sitta i hemmets fred.

Och tungobanden

De föllo undan som regn i sanden.

Han täljde, hur månader nu i ett

Han flackat kring,

Hur knektahållet han stadga gett

Och mästrat fogdar och skipat rätt

Och hållit urtima ting.

Men fru Ulrika

Fick nyheter många för sig tillika.

Tyst satt hon; knappast hon andan drog

Vid kungens tal.

Men ögat strålade, munnen log,

En högtid som denna var sällsynt nog

I Karol den elftes sal.

Och spiselflamman

Allt mera tynande sjönk tillsammans.

Men plötsligt föll kungen en tanke in

— Ett ofrids lån —

»Jag hade så när glömt pilten min;

Man kunde säga, att faderligt sinn'

Jag eger ej för min son.

Men nu mig lyster

Se, om han frodats liksom sin syster.»

Det sorglöst glada i drottningens skick

Det talet bröt.

Hon tycktes tveka ett ögonblick,

Och se'n hon långsamt steg upp och gick,

Och långsamt dörren hon slöt.

Men kungen gömde

Sin blick i glöden, som om han drömde.

Hon hade ej ens vågat be om nåd

För slumrarns bo.

Och fast hon skydde för slikt ett dåd,

Hon visste det fanns ej annan råd

Än störa den lilles ro,

Men blek som spånen

Hon syntes åter med kungasonen.

Hur slog ej hjärtat, af ångest vildt,

I hennes barm,

Då fram hon trädde och lade mildt

Den lilla, rosiga, vackra pilt

På faderns arm.

Förskoning bara

Hur tiggde ej hennes ögon klara!

I täcket, stickadt med gult och blått

På nordisk sed,

Det svenska lejonet sof så godt,

Knappt halftårsgammalt, en unge blott,

Så finhyllt ännu och späd.

Det sågs på mycket,

Att kungen just han ej föll i tycket.

Han vögde omildt sin lilla kund

I halfhögt knot.

Och upp spratt gossen utur sin blund,

Och såg den barska minen en stund

Förvånad, men orädd mot.

— »Det var ej illa!» —

Han spände ögonen i den lilla.

Men nu var brustet det späda mod,

I otid mätt.

Den ögonkampen han ej bestod,

Och nu en härjande tåreflod

Förkunnade hans reträtt.

Kung Karl i harmen

Flux slängde pojken till modersbarmen.

»Jag menar, den pilten är alltför blöt

För vårt behag!»

— Så stormen började. — »Ett gemöt,

Som smakar mera af danska nöt

Än ärliga svenska tag!

Guds död, Ulrika,

Det kan mig ej som fader förlika!

Vår tid, vårt land skänker ej en tron

I ostridt arf

Åt någon lipande kammarpultron;

Först kraft och vilja och så reson

Är Sveakonungens tarf.

Och hvad där brister

Gör honom framtiden hård och bister.

Så är min vilja, och landsens väl

Betingar den,

Att pilten ej vänjes vid pjunk och kel

Och byltas in som en kronjuvel

I siden och täcken se'n!

Vet, Sveriges lycka

Från modersbröstat kan barnet rycka!» —

Stum smög ur salen den ädla fru,

I hjärtat kränkt.

— Gråt dock ej, älskliga drottning, nu!

En dag skall yppa, hvad dygder du

Din väldige son har skänkt.

Och Svea bära

Ditt minne högt med sin hjältes ära!

A. N.

Våra hem och deras möblering.

Inledning till diskussion

af Cecilia Wärn.

Det är ett ömtåligt ämne att taga till orda i, det vet jag förvisso. Om där finns något område, som borde vara fritt från förmynderi och goda råd, så är det väl våra hem. »My home is my castle», heter det ju. Där, om någonsin, är väl individen själfhetskare, har rättighet att fordra, att gästen skall lemna all kritik på dörrmattan utanför, och frihet att styra och ställa, ordna och inrätta, som han själf för godt finner — — —

Ja, vore det blott så, skulle det icke vara svårt för kritiken att hålla sig på mattan — utanför. Vore hvarje hem blott ett hem, som familjemedlemmarne hölle af, utan att fråga efter, om det var fult eller vackert, luxuöst eller enkelt, därför att det var deras och olik alla andra; ett hem, där gästerna genast vid inträdet ansloges af atmosfären af hemtrefnad och den personliga prägeln öfver det hela; vore det så, skulle följande anmärkningar vara mera än opåkallade.

Men huru ofta är det så? I stället för att visa någon ömtålighet för främmande inblandning i denna personlighetens helgedom, underkastar man sig ofta villigt det odrägligaste af allt förmynderi — fournissörernas. De flesta svenska hem från samma tid äro också så enformigt lika hvarandra som — granar i ungskog (och typen är långtifrån lika tilltalande och poetisk!) Det är alltid lätt att se, vid hvilken tidpunkt ett hem blifvit möbleradt. Det är ofta lika svårt att se, hvem som bebor det, som hvad han eller hon är road af eller håller som vackert och vederkvikande. Det är icke nog med samma möbler i salen och möbeltyg i förmaken — man möter äfven samma fotografier på väggarna, planschverk på borden och prydnader på ateniennen eller kakelugnen — ja, samma virkade stjärnor eller »Handarbets»-bårder i sjukorgen!

Det är intet giltigt argument att här invända, att de flesta hyggliga svenska människor ändå hålla af sina hem och där finna både trefnad och frid. Ty hvem säger, att de icke skulle kunna trifvas där ändå bättre, om hemmen vore vackrare anordnade? Eller hvem säger, att den negativa känslan af frid och hvila, icke skulle kunna utvecklas till en positiv känsla af liflig njutning, af den största betydelse vid arbetslivet utanför hemmets väggar?

Vi behöfva alla njutning — eller det vi inbilla oss vara njutning — i en form eller annan. Vi söka och behöfva alla något, om det så rent af bara vore en last, som blott icke är arbete: själsdödande kretsång i samma spår — som hästen i kvarnen — af invända förrättningar och tankar; eller ansträngande koncentration af tankarna och spänning af nerverna, när man ryckes med af arbetsfarten eller fruktar att bli efter i kampen för tillvaron.

Det är ju bara en lieu-commun, en gammal utsliten sanning, som jag här påminner om. Liksom det också är en gammal, utsliten sanning, att de förströelser, man söker, för att komma ur kretsången eller kasta från sig tankarne, ofta själfva icke äro annat än en ny kretsång eller ett nytt oroligt jaktande, som icke tillföra en det minsta andligt nytt och i stället för hvila bara äro ett plus af ansträngning.

Under detta är ett vackert hem — det var dit jag ville komma — alltid en hvila för nerverna och kan, om det är fyndigt ordnad, ha mera inflytande på sinnet och tankegången, än man tror, och detta på många sätt. Det finns många lyckade anordningar, som väcka treffiga, ja rent af poetiska tankar; och när poesien icke vill vara hufvudsak eller dra tankarne från allvarligare ting, utan endast begär att på omvägar få smyga sig in på oss, kan jag icke inse, att den gör något ondt. Men det finns också mycket annat, som man med hjälp af den dagliga omgifningen skulle kunna smugla in i medvetandet — hvilket sannerligen icke skulle göra ondt där heller.

Litet begrepp om harmoni t. ex. Det är underligt med den harmonien — den kan finnas på så många områden, där man aldrig kommit att tänka på att söka den. Att några väl ordnade tongrupper och tongångar verka välgörande på det musikaliska sinnet, det veta vi ju alla, det är en allmänt erkänd sak. Men man är icke van vid att tänka sig, att några väl ordnade bord och stolar kunna tilltala känslan för harmoni i allmänhet, eller att det rent af finns ett »sinne», som kan smekas lika mycket af några mjuka och vackra öfvergångar i draperiveck, som det musikaliska sinnet af vackra tonpassager.

Och dock äro både vår dagligdags idékrets och vårt språk fulla af föreställningar och intryck, hemtade från just detta område. Konventionella begrepp visserligen, som man ärf från farmor och mormor och tar emot utan mer kritik, än man är van vid att egna idén, att man bör helsa på sina bekanta, när man möter dem på gatan, och helst icke stjåla kaffeskedarne — äfven om de råka vara små och frestande — när man är borta på bjudning. Men i alla fall begrepp (i s. om »symmetri» och »riktighet») som tyda på ett dunkelt erkännande af vissa berättigade lagar eller grundbegrepp i detta fall. Hvarför kan man då icke taga steget ut och göra sig reda för själfva grundbegreppen?

Ästetiken för hemmet — det mått af insikt i ästetikens principer eller lagar, som fordras för att åstadkomma harmoni för ögat i möblernas anordning, är sannerligen icke något hemligt tempelområde, dit blott invigde kunna komma in. Tonernas harmoni kan man blott fatta, när man »förstår det» — när man är musikalisk, d. v. s. har särskildt därför inrättade sinnen. Men möblernas harmoni kan nästan hvem som helst lära sig att förstå, som blott lägger sig vinn därom. Om man helt och hållet föraktar och sätter sig öfver det och icke skänker den minsta tro åt denna »harmon» och dess ompratade inverkan på sinnet, ja, då hvarken vill eller kan man någonsin lära sig att fatta den och dess »grundbegrepp». Men flertalet har väl icke saken ens så pass klar för sig. De äro icke afgjorda förnekare af hela denna föreställningskrets — de hafva aldrig tänkt sig, att den existerar. Många af dem känna starkt skillnaden på ett vackert och ett trefnadslöst hem och stanna gärna, utan att själfva veta hvarför, i en harmonisk omgivning. Men när man framkastar en förmodan, att det måste finnas något skäl, hvarför denna omgivning gör samma goda intyck på alla —, då kunna de icke vara med längre. Man kommer då kanske med jämförelser och frågor dem, hvarför detta — som icke behöfver vara en Kronbergs ateliersalong, utan bara en sommarnöjesveranda med några korgstolar och ett par krukväxter — verkar behagligt på alla, medan dens och dens salong ofelbart verkar stelt och kylande

på alla, som komma ditin. Svaret blir då ofta, att det beror på »förmåga»; något, som innehafvarinnan af verandan har och värdinnan i salongen saknar. Men det är ju intet svar! Förmåga betyder här intet annat än en lycklig gåfva att hitta det riktiga, det som verkar godt på alla. *Hvad* detta riktiga är, eller *hvarför* det verkar godt på *alla*, har vår väns förklaring ej redogjort för. Det kan ej heller redogöras för på annat sätt än genom antagandet, att vissa gifna kombinationer — vare sig af toner, färger, ord, träd, hus eller — möbler visat sig verka behagligt och andra — motsatsen. Hvarför, vore för vidlyftigt att här inlåta sig på. Emellertid är det så. Och när nu kombinationerna äro i erfarenheten gifna, måste man genom egen eller andras erfarenhet — kunna leta sig till dem. Man har gjort så i musik — ackorderna äro ju blott exempel på sådana lyckade kombinationer; i färgsammansättning; i vers. Man kan göra det också i — möbler. Och det är uti gåfvan att göra det, som möbleringsartisternas enda företräde framför andra består. Men all konst kan ju till en viss, ja, en förvånande grad, förvärfvas. Man lär ju kunna lära sig, äfven utan att ha den minsta musikaliska begåfning, att sätta ihop harmonier som icke låta illa. Exempelen härpå bland kompositörer lära vara lika talrika som exemplen inom andra konstområden, på målare och skriftställare, hvilka utan spår till verklig talang lärt sig att efter recept sätta ihop tafloer och böcker, som anses ega konstvärde.

Men »möbleringskonsten» har den fördelen framför alla andra konstarter, att blott litet kännedom om dess mest rudimentära begrepp kan åstadkomma lyckliga resultat. Den minst pianovane kan ju också på pianot leta sig till ett välklingande ackord. Men detta ackord är utan betydelse för andra än för musikaliska. Medan väl grupperade möbler är en så lättfattlig harmoni, att den slutar med att tilltala alla.

Icke genast; — ty det finns intet, som så säkert bommar till sinnet och drar en bindel för ögonen som förutfattade meningar och det man är van vid att se. Det finns nog därför många, på hvilka en möblering, som skiljer sig från slentrianen, först verkar »konstig». Men är den verkligen god, skall den i längden — den måste ha tid att verka — ofelbart finnas allt mer och mer tilldragande, och mängden, som har det helt annorlunda, sluta med att önska, att man hade samma »förmåga att ställa».

Men det är just detta, som kan läras, om man bara själf vill! En god början vore att lemna det slappa talet om förmåga och i st. söka göra sig reda för, hvad det varit i det rum man beundrat, som verkat godt. Icke endast de många vackra sakerna eller hemtrefnaden och de inbjudande sittplatserna, utan något i det *hela*, som man känner finns där. (Och det vi diskutera i dag, gäller endast *det hela*: sammansättningen och dess inflytande på sinnet, icke möblernas högre eller lägre konstvärde eller prydnadsföremålets halt.)

Sedan kunde man börja se efter, om icke ens egna gamla möbler möjligen vore flyttbara; om icke en annan anordning (som icke alls behöfde vara den, man nyss så lifligt beundrat!) skulle kunna ge rummet en helt annan prägel. Härmed vore första steget taget på möbleringsartistens bana. En bana, som man väl ibland kan komma att finna stenig och törnbeströdd, när soffor äro för långa, skåp för tunga, skåp för oåtkomligt dyra — men som dock ingen kvinna, som älskar sitt

hem och tror på dess möjligheter, någonsin skall ångra att hafva beträtt.

Den skönhetsnjutning, som ett hem kan bjuda, har den fördelen framför hvarje annan, att den anstränger ingen som museibesöken; den bidar sin tid, nöjd med att småningom, men säkert, tränga in i medvetandet.

* * *

Jag ser och hör de invändningar, som hagla från dem, som brytt sig om att läsa dessa rader — och skulle taga det som ett bevis på intresse för diskussionen, om några af dem hittade väg till Iduns breffåda. I det följande skall jag söka bemöta dem och äfven omtala några af dessa ästetikens enkla grundbegrepp, som onekligen äro en hjälp på vägen.

Men icke — märk! — för att tvinga min uppfattning på någon eller vilja spela förmyndare på detta det ömtaligaste af alla områden. Endast för att hjälpa dem — och de äro nu många — som påstå sig vilja, men inte kunna, inte ha denna hemlighetsfulla förmåga. Endast för att inleda diskussionen, bringa ämnet, dess grundbegrepp och dess svårigheter, på tal och därmed kanske få dem, som äro (passivt) öfvertygade om dess vikt att inse, att hvad det gäller är endast och allenast att göra sig besvär med att tänka litet själf!

Ny literär pristäffling.

Det i flere hänseenden goda resultat, som det förflutna årets större pristäffling i Idun medförde, har manat oss att äfven i år inbjuda ärade författarinnor och författare till en dylik literär täffling. I hopp om att med dessa täfflingar kunna gagna ej blott på det literära området, utan ock i det praktiska lifvet ha vi denna gång i flere afseenden vidgat gränserna för täfflingen. Då som naturligt är i en tidning af Iduns omfång de arbeten, som där införas, måste till utrymmet starkt begränsas, är det så godt som omöjligt att där intaga längre noveller och, ännu mindre, längre uppsatser för det praktiska lifvet. Vi hafva emellertid vid den nu förestående täfflingen velat lemna plats äfven åt dessa båda slag. Angående prisen och prisämnen hafva vi bestämt följande:

- 1) För den bästa novell eller roman om minst femton oktavar vanligt romanformat betala vi **ett tusen (1,000) kronor.**
- 2) För den bästa novell om ungefär fyrtio Idunspalter erhålles ett pris af **fem hundra (500) kronor.**
- 3) För den bästa utredning af frågan: »Huru skall kvinnan bäst kunna bidra till höjande af familjens ekonomi?» — omfång: 20 à 25 Idunspalter — betalas **tre hundra (300) kronor.**
- 4) För den bästa uppsats om 3 à 5 spalters utrymme i något ämne rörande kvinnan eller hemmet erhålles ett pris af **ett hundra (100) kronor,** och slutligen bestämmes
- 5) för den bästa skiss eller berättelse om 3 à 5 spalter likaledes ett pris af **ett hundra (100) kronor.**

Täffingstiden utgår för de trenne första afdelningarna den 1 nästkommande augusti och för de båda sista den 1 instundande juni.

Att hvad som inlemnas till täffingen skall vara svenskt original och ej förut publicerad faller af sig själf. Manuskriptet bör, åtminstone till de två sista afdelningarna, vara skrivet på endast en sida af papperet.

Till prisdomare komma liksom förra gången att utom redaktionen utses kända och erfarna män och kvinnor med härför erforderliga kvalifikationer. Deras namn komma längre fram att meddelas.

Stockholm den 1 mars 1891.

Red. af Idun.

I forna dagar.

Strödda blad ur minnets album, samlade af Mathilda Langlet.

6.

Klockarfar, han skall nu allting bestyra.

(Slut från föreg. n:r.)

En söndagsmorgon, då Tinnie i all sin glans, med nystruken »kollerett», en bred, rynkad remsa af hvit, fin »kambrick», som föll ned från det tämligen urringade klädningslifvets öfre kant — hvita »mamelucker» och gröna saffiansskor, satt på golfvet vid den stora bokhyllan med sin dyrbara Josephus Flavius på ena och en ofantlig bibel på andra sidan om sig, inträdde klockaren, lång och högtidlig som vanligt. Pastorn satt vid det svartmåladet lilla skrifbordet, bläddrade i psalmboken och tecknade upp siffror. Hans fru stod i dörren till salen, lade omsorgsfullt ihop »handklädet» och lade det in i handboken samt vek sirligt tillsammans den tresnibbiga hvita halsduken. En prest i sin prydno skulle nämligen på den tiden vara utstyrd på följande sätt: den hvita halsduken lades ihop från hörnet drygt två tum bredt, så att den blef lång och smal, lindades ett par hvarf och knöts i en enda knut, hvarpå snibbarne stoppades ned under den ända till hakan hopknäppta västen; innanför denna halsduk stack upp ett par tämligen höga »fadermördare», utanpå densamma knöts prestkragen. Kaftanen, en lång veckad rock, knäpptes med häktor ända upp till hakan. Prestkappan påknöts, såsom troligen än i dag, med långa band, som lades i kors öfver bröstet och knötos om lifvet; »handklädet», en hvit näsduk, som höll ungefär fem kvarter i fyrkant, upptogs, ena snibben lindades om venstra pekfingeret, och duken fick sedan hänga fritt ned från handen. Vid hvarje ämbetsförrättning skulle detta handkläde ovilkorligen vara med och hållas i handen, och om en prest t. ex. gått för altaret utan »handklädet», skulle det räknats nästan som en skandal.

»Pastorn skall inte göra tacksägelse efter Alexandersons på Berget gosse i dag,» började klockaren, »för fadern är ute på lotsning, och då passar det inte.»

»Jaså,» sade pastorn trankilt; han visste ju, att det var skick och sed där i bygden, att när »tacksägelsen» gjordes vid dödsfall, skulle de efterlevande »sitta i sorgen» i kyrkan och utmärka sig genom att icke stiga

Teresa Carrenno.

Midt i den brinnande musiksäsong, hvilken just nu som bäst pågår i vår hufvudstad, och hvilken i rikt mått bjuder musikaliska njutningar af hög och gedigen rang, har dock framträdandet af den kvinna, hvars namn läses här ofvan, förmått väcka ett alldeles exceptionellt intresse och bifall. Så har också Teresa Carrenno kommit till oss, på långa vägar företrädd af ett mer än vanligt ljudande rykte, från ett af stormande framgång besegladt triumftåg genom Amerika och Europa, från sällsynta segrar i Paris, Rom, Neapel, London, Berlin, Wien, Petersburg och nu senast Köpenhamn.

upp, hvarken när »tron» eller »evangelium» lästes.

»Och så skall pastorn lysa efter Lejholms öka,» kommanderades klockaren vidare; »för den är bortkommen i natt.»

»Har Bergholm efterlysningen?»

»Jo, här är den,» sade klockaren och drog fram en papperslapp. »Annars har jag skrivit den, så att den är nog, som den skall vara.»

Ett blott till hälften återhållet löje sväf-vade öfver pastorns läppar som en tyst protest mot detta senare påstående.

»Det lär väl inte bli något af med att få hit någon doktor, förstår jag,» fortfor klockaren; »för patron Sten på Storöd lägger sig ju emot det — han skref visst något till stämman om det?»

»Ja, hur var det?» sade prestfrun, som just nu knutit kragen utanpå den hvita halsduken och noga instoppade banden under rockkragen. »Jag har inte hört det.»

»Jo, det skall du tro är märkvärdigt,» svarade mannen och drog fram ur skrifbordslådan ett bref, skrivet med prydlig handstil och en massa »slängar» och granna begynnelsebokstäver. »Och du skall få höra, hvad skäl han ger för sin mening,» fortfor han och läste högt ur brevet:

»Efter min åsikt torde bland Öds sockens bergsskrefvor föga näring vara att söka för en läkare, och bäst är, att helsan blifver rå-dande, hvarför jag alldeles och fullkomligt afstyrker och protesterar mot hvarje sådant försök.»

»Ja, han är då för tokig,» sade frun, och så skratta de båda.

I detsamma steg inom dörren en karl med

För den första af den ryktbara pianistens konserter härstädes redogör vår musikanmä-lare på annat håll i dagens nummer. För de många af våra läsare, som ej komma i tillfälle att personligen njuta af hennes konst, ha vi dock velat bekantgöra hennes drag; för dem, som haft lyckan höra henne, torde bilden ej bli mindre välkommen till tacksam erinran.

Teresa Carrenno är mycket vacker, hon har en ren profil, en fin hufvudform, mörka strålände ögon och en ståtlig figur. Hennes uppträdande är synnerligen intagande. Man känner, att hon vill behaga, och — hon behagar också. Vore hon blott några år yngre, skulle hon vara bedårande. Man är frestad att strax fästa sig vid hennes yttre; det kläder henne lika mycket att sitta vid pianot och låta händerna glida öfver tangenterna och gripa ackorderna i djärfva språng, som att med ett leende tacka för den hyllning, som egnas henne. När så därtill kommer, att fru Carrenno är en virtuos af allra första rang, ja, att hon i det hänseendet knappast öfverträffas af någon af sina samtida, då kan man förstå det jubel och den hänförelse, hon för-mår framkalla.

Teresa Carrenno är född 1854 i Venezuela och dotter till en finansminister. Redan vid 8 års ålder uppträdde hon i Nord- och Syd-amerikas stora städer och erhöi sedan sin pianistiska utbildning i Newyork hos de berömda lärarne Moritz Gottschalk och Georg Matthias, en elev af Chopin. Efter att ha varit gift med den berömda violisten Emil Sauret, har hon, sedan detta äktenskap blifvit upplöst, för första gången låtit höra sig i Tyskland och nu äfven sträckt sina konstresor till vårt eget land.

en »kasse», i hvilken sprattlade en nyss fångad väldig gädda, den han erbjöd pastorn att köpa. Ty det var inte kinkigare än så, att alla affärer uppgjordes på expeditionen; och fisken såldes, så fort den »kom upp ur sjön», antingen det var söndag eller hvardag. Ty dyngammal fisk ville man ej hafva.

»Det där var då en riktig kattunsdocka,» sade klockaren, som ibland nedlät sig att skämta. »Hvad masar hon?»

»Åh, jag får väl fyra skilling marken,» sade fiskaren, hvarpå affären genast uppgjordes.

»Jag tror hon börjar bli lik sin mamma nu,» sade klockaren till Tinnie, som öfvergifvit Jerusalems belägring och Makkabäernas bok för att se på »kattunsdockan».

»Männe det?» sade prestfrun. »Alla säga eljes, att Tinnie är lik sin pappa.»

»Pastorn? Nej — pastorn är svinögd, han, och flickan har ögon så runda som en harunges — he, he, he!» skrattade klockaren.

Prestfrun tog högst förnärmat den lilla vid handen och snurrade ut i salen, där hon satte på Tinnies hufvud en »kråka» af gult nankin och på sitt eget en ofantlig »rottingshatt» af samma slags tyg. Hemsydd »långvantar», äfven af nankin, eller som det också hette »chitaj», skyddade både moderns och dotterns armar mot »solbränna», ty naturligtvis hade klädningarna vida, korta puffärmar. En liten silkesjalett knöts om halsen, och så vandrade de båda till kyrkan.

Men icke alltid fick den länge klockaren roa sig med kvickheter och glåpord. En söndagsmorgon kom han, rak och styf som vanligt, men underligt upprörd och eljes sig föga lik. Pustande slog han sig ned på

Andra sångsoarén, anordnad af grevinnan Mathilda Taube, f. Grabow, samt hrr prof. Ivar Hallström och O. Lejdström, gifves om måndag i Musikaliska akademien. Någon särskild rekommendation behöfva ej dessa utsökta musikställningar. Anordnarnes namn tala tillräckligt.

»Philochoros», Upsala-studenternas bekanta och äfven här välkända dansförening, hvilken under prof. Frith. Holmgrens ordförandeskap stiftats för att tillvarata våra vackra folkdanser och folkmelodier m. m., lär hafva förhyrt Svenska teatern härstädes, för att å den samma den 20 och 21 dennes gifva ett par af sina eftersökta ställningar. Vi torde kunna lemna närmare upplysningar i nästa nummer.

Iduns Mode- och Mönstertidning har rönt så oväntadt stor efterfrågan, att de två första numren tyvärr ej längre kunna erhållas. Prenumerera emellertid genast för andra kvartalet, om Ni säkert vill påräkna alla nummer i följd.

Fågel Fenix.

Berättelse för Idun

af

Mathilda Lönnberg.

Belönad med hedersamt omnämnande vid Iduns stora pristäfling.

(Forts.)

Efter denna dag vardt Gunnar en hvardagsgäst i ingenjör Finestones hus och steg allt mer i gunst hos sin principal och dennes systerdotter. Efter ett år höjdes hans månatliga aflöning ännu mer, och efter tvänne år erbjöd mr Finestone honom en liten vindsvåning i sitt hus såsom bostad.

»Ni kan ju möblera den med edra besparingar,» sade han, »och sålunda har ni så godt som ett eget hem, och familj har ni också, ty både jag och miss Faithful räknas er såsom en af oss.»

»Men jag har inga besparingar,» invände Gunnar.

»Huru är det möjligt?» utbrast den gamle Finestone. »Ni tyckes lefva så indraget.»

»Det är emellertid verkliga förhållandet,» sade Gunnar.

»Det kan jag ej förstå,» förklarade mr Finestone. »Har ni haft några gamla skulder att betala?»

»Nej.»

»Men säg mig —»

»Förlåt, sir, men jag tänkte, att min aflöning vore min egen tillhörighet, som jag kunde använda, huru jag ville,» sade Gunnar stolt.

»Visserligen, visserligen,» medgaf mr Finestone, och samtalen afstannade.

»Han måtte ändå föra ett utsväfvande lefnads-sätt, den där unge nordbon,» sade mr Finestone efter middagen till sin niece. »Han har under dessa år icke gjort några besparingar, och han bor så billigt och synes ej tillåta sig någon lyx. Men något måste det vara. Han sade mig rent ut, att han ej kunde möblera den lilla våningen, som jag erbjöd honom, på ditt tillstyrkande förstås — jag gör ingenting därvidlag utan ditt bifall.»

»Åh, kära onkel, huru smickrande för mig!» sade miss Faithful leende. »Och ändå måste jag säga, att du gör mycket rätt i att öfverlåta åt mig bestämmanderätten, när det gäller den där unge svensken. Han för intet utsväfvande lif. Han underhåller sin familj i hemlandet.»

»Huru vet du det? Har han sagt dig det? Mig afvisade han helt kort och sade, att hans lön vore hans enskilda egendom.»

»Så. Det var just ej artigt sagt. Men han är mycket stolt. Mig har han ingenting sagt. Jag har funnit ut det.»

»På hvad sätt?»

»Jo, onkel, hör på! Jag har spionerat på honom. En dag mötte jag honom utanför en lif försäkringsbyrå. — »Har ni varit inne och tagit en lif försäkring, sir?» frågade jag. — »Ja,» svarade han. — »Men hvarför det?» fortfor jag att fråga. — »Någonting skulle kunna inträffa, miss Faithful,» svarade han, »och jag har familj där hemma.» Och så tog han af sig hatten och var sin kos.

Men min nyfikenhet var väckt, och jag började spionera på honom. Han skickar hem i hvarje månad ett rekommenderadt bref. En gång såg jag honom i en juvelerarebutik, då jag gick förbi. Han stod där inne och såg på något. Jag gick genast in. Han höll på att betrakta några ringar, och han valde ut en liten ring, den minsta han kunde finna. Den var alldeles svartemaljerad med en liten stjärna i briljanter. Då han såg mig, frågade han, om jag tyckte om den, och jag svarade, att den var ganska vacker, men såg sorglig ut. — »Den skall bli en gåfva till min mor,» sade han; »hon begagnar aldrig andra färger än svart, sedan min fars död.» — Och nu, onkel, skall du tillåta mig att möblera de tre små rummen. De skola bli så komfortabla, men ingen onödig lyx, förstås. Blott en sängkammare, ett arbetsrum och en liten salong. Han är ju min protegé — min fågel Fenix.»

»Men skall han mottaga denna gåfva af dig, han som är så stolt?»

»Nej, det skall han icke. Han skall inte veta af, att den kommer från mig. Du skall erbjuda honom bostaden möblerad. Och så skall han äta med oss och vara din neveu och min fågel Fenix.»

»Ja, ja, Faithful, det får gå för fågel Fenix, men låt honom ej inkräkta på Archibalds rättigheter.»

»Archibald har inga rättigheter,» svarade Faithful lifligt. »Den unge svenske fågel Fenix skall nog söka sig en annan Fenix i sitt hemland och ej fråga efter en liten amerikansk skata.»

* * *

Efter fjorton dagar flyttade Gunnar in i sin nya bostad och blef med detsamma alldeles en medlem af sin principals familj. Han arbetade numera för det mesta hemma och ej på ritkontoret. Ingenjör Finestone använde honom som sin högra hand, och Gunnar fick nu först en fullständig inblick i den storartade omfattningen af mr Finestones affärer. Det var ej blott en maskinfabrik i största skala, mr Finestone gjorde undersökningar och upprättade kostnadsförslag till järnvägar och kanaliseringar. Snart blef Gunnar invigd i alla hans planer och följde honom på hans resor. Stundom var äfven miss Faithful med, och Gunnar förvånades öfver hennes djärighet, då hon satt på sin häst och än sprängde fram öfver fälten, än lät honom hoppa öfver gravar eller klättra uppför de brantaste stigar. Som fotgängerska var hon nästan outröttlig. Kort sagt: hon var rena motsatsen till Gunnars kvinnoideal.

Faithful bemötte honom som en bror. Hon kunde ibland komma in i hans rum om förmiddagarna och slå sig ned där lika otvunget som i sina egna. Hon bladdrade i hans ritningar och talade om onkelns planer och företag med ganska mycken sakkänedom. Och så i ett nu kunde hon kasta sig in på ett annat ämne, tala med honom om hans familj, göra sig hemmastadd så att säga i hans nordiska hem och utforska hvarje småsak om hans syskon. Hvad modern angick, undvek hon att tala om henne. Sanningen att säga, hyste hon en instinktlik motvilja för Gunnars mor, ett slags afundsjuke. Hon tyckte ej om denna kvinna där borta i den aflägsna norden, hvilken intog ett så stort rum i sonens hjärta, att där ej fanns plats för andra kvinnor.

Gunnar tyckte snart om att hafva någon att meddela sig med om dem där hemma, och Faithful var så intresserad, så uppmärksam och kom så väl ihåg, hvad han sagt henne. En gång visade han henne de sinas porträtt. Han hade ett af sin mor, mycket vackert och likt, som hon tagit, då han for ut. Hon var i sorgdräkt. Halsen skimrade fram genom krusfloret, och händer och armar voro så formfulländade och bländande hvita, där de stucko fram genom det tunna svarta tyget.

»Oh yes, very ladylike!» utbrast Faithful. »Men jag tycker mera om edra unga systrars porträtt.» Hon talade ofta om dem och kallade dem vid deras förnamn — Julia och Berta, Ingeborg och Greta.

Hon började att lära sig svenska, ty hon fann det så vackert i sång, förklarade hon. Och så tog hon hvarje afton en lektion efter middagen, under det att onkeln rökte sin cigarr på maten. Den räckte knappast en halftimme, men hon gjorde hastiga framsteg.

En dag frågade hon, om hans syster Julia förstode engelska, och då han bejakade det, bad hon honom fråga, om Julia ville besvara hennes bref, ifall hon skrifer till denna. Och Gunnar skref till Julia bref, fulla af hopp och glädje, och Faithfuls namn förekom på hvarje sida.

* * *

»Ah, han är kär, det är säkert,» sade fru Emilia, »och vi få snart höra, att han är förlofvad med miss Faithful.»

»Jag är icke säker på det,» svarade Julia; »de amerikanska förhållande tyckas vara helt olika våra. Men en god vän har han i henne, det förstår jag.»

* * *

Julia skref och bad Gunnar om möjligt bedja att få miss Faithfuls porträtt för hennes räkning. Och Gunnar fick välja på ett tjugotal porträtt — alla föga lika.

»Ja,» svarade hon på hans anmärkning, att så var, »ingen fotograf lyckas återge mitt utseende. Men välj ut ett par! Det där i riddräkten anses af mina kusiner vara det bästa, som blifvit taget af mig, men min onkel föredrar detta.» Hon visade ett annat, där hon satt vid ett skrifbord med en passare i handen. »Det var, när jag tänkte på att bli för onkel, hvad ni nu är,» tillade hon med en suck.

»Och jag skulle nästan föredraga det här,» sade Gunnar och tog ut ett, där hon förekom med granatblommor i håret och i hvit musslinsklädning.

»Ja, lägg nu dessa tre porträtten tillsammans och säg, om det är samma person, som de föreställa,» sade Faithful leende.

Och det var sannt. De tre porträtten voro hvarandra så olika. Man kunde möjligen taga dem för tre systrar, men man kunde aldrig misstänka dem för att föreställa samma person.

Faithful tog de tre porträtten, lade dem i ett kuvert och skref därpå med sin raska handstil: »Faithful Fairfax present her friendship to miss Julia Granberg and beg to be introduced in the family.» Gunnar skref samma afton till Julia och inneslöt i sitt bref de tre porträtten.

»Där har du tre olika bilder af miss Faithful,» skref han; »och ändå kan du ej få någon riktig föreställning om henne. Hon är vacker, och amerikanarne finna henne behagfull. Först tyckte jag rent ut motsatsen, men nu har jag blifvit van vid henne och värderar henne nog högt, så att jag glömt bort att stöta mig på hennes egenheter. Hon är sann och öppen, och till och med hennes oförställda självviskhet har något frankt och uppriskande för mig. Hon vet, hvad hon vill, och hon genomdrifver sin vilja. Hon kan ibland begära småtjänster af mig, pockande som ett själfsväldigt barn, och ibland bedjande så ljft och smekande, och man gör i båda fallen, hvad hon vill, antingen skratande åt hennes tokroliga sätt eller rörd af hennes vänlighet. Jag vet ej, om ni där hemma skulle tycka om henne; men ni skulle beundra henne till häst, då hon följer sin onkel och mig på obanade vägar, eller till fots i skogen, där vi ofta måste hugga oss fram genom buskar och snår. Hon fruktar hvarken för ormarne i snåren eller för en storm på havet. Hon fruktar icke att stöta hvarje skick och bruk för hufvudet, om det skulle falla henne in; men hon har det oaktadt en fulländad förmåga att hålla unga herrar på afstånd, om de skulle glömma sig.»

Till svar på detta bref skref Julia: »Jag ber dig tacka miss Faithful för hennes porträtt. Det var mycket tilltalande. Jag vet nu, att jag skulle tycka om henne, också ber jag dig framföra till henne bifogade porträtt. Det är nyss taget. Jag gaf det åt doktor S., när han flyttade från staden. Han är nu distriktsläkare, och vi se tiden an med mera hopp, tack vare dina ökade inkomster och de rika bidrag, du skickar. Berta är förlofvad. Hon var hemma på besök med sin fästman, öfverlycklig och strålande glad och — vacker, Gunnar, vacker som en nordisk vårmorgon. Faster vill ej, att hon skall gifta sig förrän om ett år, hon fyller då nitton år. Mamma och jag undra, om vi skulle flytta härifrån.»

(Forts.)

Innehållsförteckning:

Hedda Cronius; af Mathilda Roos. (Med porträtt.) — Fru Ulrika; poem af A. N. — Våra hem och deras möblering; inledning till diskussion af Cecilia Wern. — Ny literär pris-täfling. — I forna dagar. Strödda blad ur minnets album, samlade af Mathilda Langlet. 6: Klockarfår, han skall nu allting bestyra. (Slut fr. föreg. nr.) — Teresa Carrenno. (Med porträtt.) — Linneskåpet och dess värd; prisbel. svar å prisfrågan XLVI af Frida N. N. (Slut fr. föreg. nr.) — Smånotiser från kvinnovärlden. — Teater och musik. — Fågel Fenix; ber. för Idun af Mathilda Lönnberg. Bel. med heders. omn. vid Iduns stora pristäfling. (Forts.)

De smycken, som fortfarande för den s. k. lilla toaletten äro förhershande, äro alltjämt de små emailjerade blommor och fjärilar, som under vintern 1890 väckte så stort uppseende i Paris. De modernaste äro Viol-, Blåklint- o. Penséebroscherna samt de små hvit- och blåemailjerade fjärilarne. Prisen ställa sig olika fr. 6 till 15 kr. Sändas efter rekvisition till landsorten i rek. bref. från

Juvelerar HALLBERG, Regeringsgatan 9